

15 Ιουνίου 2021

Η αποστολή ενός αθλητικού μουσείου (Ηλίας Λιαμής, Σύμβουλος Ενότητας Πολιτισμού)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Η αποστολή ενός αθλητικού μουσείου

Με αφορμή τα εγκαίνια του Αθλητικού Μουσείου Αθήνας

Στις 14 Μαΐου 2021 άνοιξε τις πύλες στο κοινό το Ολυμπιακό Μουσείο Αθήνας, φιλοδοξώντας να αποτελέσει έναν νέο προορισμό στον πολιτισμό και τον αθλητισμό.

Το Μουσείο προσκαλεί τους επισκέπτες σε ένα μοναδικό ταξίδι στην ιστορία των Ολυμπιακών Αγώνων, μέσα από μία χρονολογική αφήγηση, κατά την οποία αναδεικνύονται οι τρεις μεγάλοι σταθμοί του Ολυμπιακού Ιδεώδους: η Γέννηση (Αρχαία Ολυμπία), η Αναβίωση (Αθήνα 1896) και η Επιστροφή των Αγώνων στην Ελλάδα (Αθήνα 2004).

Το Μουσείο φιλοδοξεί να προβάλει τις αρχές και τις αξίες, τη δομή του Διεθνούς Ολυμπιακού Κινήματος, το μήνυμα της παγκόσμιας ειρήνης, τα αθλήματα και τους αθλητές, τους έλληνες Ολυμπιονίκες και Παραολυμπιονίκες, τους οργανισμούς και τα ιδρύματα που συνδέονται με το Ολυμπιακό κίνημα. Αναδεικνύεται ο «Αγώνας» και η διαρκής προσπάθεια του ανθρώπου να ξεπεράσει τον εαυτό του, σε κάθε πτυχή της ζωής του. Η ιδέα του «Αγώνα» αποτέλεσε και την έμπνευση για το σχεδιασμό της Μόνιμης Έκθεσης του Μουσείου.

Χωρίς αμφιβολία, η ίδρυση αυτού του μουσείου αποτελούσε για την Ελλάδα μία ιστορική αναγκαιότητα. Είναι στο χέρι των υπευθύνων του να συμβάλλει στη διαπαιδαγώγηση των Ελλήνων και ιδιαίτερα των νέων όσον αφορά το αθλητικό ιδεώδες, την ευγενή άμιλλα και τις πολύτιμες υπηρεσίες που προσφέρει ο αθλητισμός στο σώμα και την ψυχή. Υπάρχει όμως μία μεγάλη ευκαιρία: να μπορέσει το Ολυμπιακό μουσείο της Αθήνας θα παρουσιάσει το αθλητικό γεγονός ως κάτι που συνδέεται άμεσα με την πνευματική ζωή, της τέχνης αλλά και τις κοινωνικές εξελίξεις. Αναδεικνύεται λοιπόν πολλαπλός ο ρόλος ενός αθλητικού

μουσείου: Πέρα από το να παρουσιάζει εκθέματα και να τρέφει τη μνήμη, μπορεί να ενισχύσει την επικοινωνία και την κατανόηση ανάμεσα στον αθλητισμό, τον πολιτισμό, αλλά και ολόκληρη την κοινωνία. Μπορεί να παίξει το ρόλο ενός «συγκεντρωτή» ή ακόμα και εμψυχωτή παραγωγής καλλιτεχνικού υλικού με αφορμή τον αθλητισμό και ακόμη να υποστηρίξει δράσεις και να συμβάλλει σε επίλυση κοινωνικών εντάσεων, με άξονα τα αθλητικά ιδεώδη.

Ένα αθλητικό μουσείο όπως αυτό της Αθήνας μπορεί να παρουσιάζει τις εκθέσεις του με τρόπο ζωντανό και ενδιαφέροντα ούτως ώστε, με αφορμή την αθλητική δράση με την τόσο μεγάλη απήχηση στη νεολαία, να φέρει το νεανικό ιδίως κοινό σε επαφή με χώρους και τομείς που, το κοινό αυτό, δεν θα τους προσέγγιζε με κανέναν άλλο τρόπο. Η σχέση των νέων με τον πολιτισμό θα μπορούσε να είχε ως καταλύτη τον αθλητισμό, είτε πρόκειται για παιδιά σχολικής ηλικίας, είτε για ανθρώπους μεγαλύτερης ηλικίας, που δραστηριοποιούνται στον αθλητικό χώρο γενικότερα. Μία επίσκεψη σε ένα αθλητικό μουσείο με αφορμή τα ενθύμια κάποιου αθλητή ή την ανάμνηση κάποιου αθλητικού γεγονότος μπορεί να παίξει ρόλο διδακτικό και να αποκαλύψει τις τέχνες σε αυτούς που τον χώρο αυτό τον έχω γνωρίσει πολύ άσχημα ή και δεν τον γνώρισαν ποτέ.

Υπάρχει μία ολόκληρη σειρά δραστηριοτήτων με τις οποίες μπορεί ένα αθλητικό μουσείο, είτε με τα δικά του μέσα είτε με κάποια συνεργασία, να παίξει αυτό τον ρόλο πρόσβασης σε υψηλού επιπέδου πνευματικές εμπειρίες. Μπορεί να πρόκειται για οργάνωση διαγωνισμών, για τη θέσπιση βραβείων εθνικών ή διεθνών ή την παραχώρηση των χώρων του για επιλεγμένες καλλιτεχνικές εκδηλώσεις που σχετίζονται με την άθληση.

Σε μία πόλη σαν την Αθήνα όπου λείπουν δραματικά οι καλλιτεχνικοί χώροι υψηλών προδιαγραφών και, πολύ περισσότερο, μιας θετικής αύρας που αγγίζει τους νέους ανθρώπους, το Αθλητικό Μουσείο της Αθήνας μπορεί να αποτελέσει πυρήνα πρωτόγνωρων εκδηλώσεων – γέφυρα. Και αν το μουσείο αυτό θελήσει να βρει ένα πρότυπο συνάντησης τεχνών, στοχασμού και αθλητισμού, έχει την ευκαιρία να θυμηθεί την μορφή του μακαριστού Νίκου Νησιώτη, καθηγητή της Φιλοσοφίας της Θρησκείας στο Πανεπιστήμιο Αθηνών, περιζήτητου καθηγητή σε πλήθος Πανεπιστημίων στο εξωτερικό, Αντιπροέδρου της Διεθνούς Ολυμπιακής Επιτροπής και Προέδρου της Διεθνούς Ολυμπιακής Ακαδημίας, κυρίως όμως δασκάλου, παιδαγωγού και προπονητή της μεγάλης ομάδας μπάσκετ του Πανελληνίου τη δεκαετία του '50, στου οποίου τα χέρια ανδρώθηκαν εκατοντάδες φοιτητές, επιστήμονες και αθλητές. Στην προσωπικότητα του, θεολογία φιλοσοφία και αθλητισμός ισορρόπησαν απόλυτα και άφησαν ως παρακαταθήκη στις νεότερες γενεές ένα ζωντανό παράδειγμα κορυφαίων πνευματικών προδιαγραφών. Ίσως, η μνήμη των παλαιών φοιτητών του και νυν ωρίμων μιμητών του που τον γνώρισαν και τον αγάπησαν, γίνει η αιτία, ώστε, η Εκκλησία της Ελλάδος καθιερώσει δράσεις που θα ωφελήσουν με απροσδόκητη αποτελεσματικότητα τους νέους, αλλά και που θα απεγκλωβίσουν την ίδια από μια όλο και αυξανόμενη εσωστρέφεια, δίνοντάς της την ευκαιρία να πλουτίσει με την πνευματικότητά της

χώρους, όπως ο αθλητισμός και ο πολιτισμός, που τόσο το έχουν ανάγκη.